

Men til Israel sier han: Hele dagen rakte jeg mine hender ut til et ulydig og gjenstridig folk. Rom 10: 21.

Vil du ha klarhet i hva som er Herrens sinnelag, og hva han til slutt vil gjøre med oss, så bare se på Israels historie. Se hvordan han handlet både med sønderknuste syndere som hadde all sin trøst i ham, og med det vantro og gjenstridige folket.

Se her hva Gud vil gjøre med dem som aldri vil følge hans kall til omvendelse, men alltid bare fortsetter i synd og gjenstridighet. Se her hva Gud vil gjøre med dem som tross sin nidkjærhet for Gud bare har sin trøst og rettferdighet i sin kristendom og sin bønn. Og dermed ikke er «lydige mot evangeliet». For hva gjorde ikke Gud med det egenrettferdige, vantro Israel som ikke ville la seg omvende!

Det samme skal han også gjøre med alle vantro kristne som ikke vil la seg omvende. Profeten sier: «De var gjenstridige og gjorde hans Hellige Ånd sorg. Da vendte han seg imot dem og ble deres fiende, han selv stred mot dem».

Da gjorde Herren det han på et annet sted hadde forutsagt: «Fordi jeg har kalt og dere avslo, har jeg rakt ut min hånd uten at noen brydde seg om det. Derfor skal jeg også le av deres undergang. Jeg skal spotte når det som dere frykter kommer, når redselen kommer over dere som et uvær. Da skal de påkalle meg, men jeg skal ikke svare. Da skal de ivrig søke meg, men de skal ikke finne meg».

Slik sendte Herren mang en straffedom over Israel, og særlig i den siste tiden da Jerusalem ble ødelagt. Da ble det ropt og bedd i denne byen så steinene kunne røres. Men himmelen var som av kobber, lukket for all bønn. Nå var det Herrens time til ikke å høre på dem, akkurat som de ikke før ville høre på ham.

Slik handler Herren. En tid rekker han i sin nåde hendene ut og ber synderen komme. En annen tid følger med dom uten barmhjertighet. Da er nådens tid forbi.

Å, måtte vi alle våkne opp og innse at Herren er ennå den samme. Og hans advarsler til alle vantro kristne er like alvorlig ment som til det vantro Israel.

Men like så sikkert som Gud er en forskrekkelig dommer over alle som forkaster ham, er han også uendelig nådig mot alle dem som hører hans røst og kommer til ham.

Se her i teksten vi har foran oss i dag, hvordan han innbyr og venter på det «ulydige og gjenstridige folket». Og husk igjen at Gud er den samme til alle tider. Slik er han også i dag.

Og hva er det han sier her om sin holdning? Jo: Hele dagen rekker jeg mine hender ut. Slik står han også i dette øyeblikk og rekker sine hender ut mot hver eneste en som ønsker å kunne tro og komme til ham. Kristus sier også: «Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile!», «den som kommer til meg, skal jeg aldri støte ut». Dette må da være det samme som at «hele dagen rekker jeg mine hender ut».

Men da sier du: Denne nåden må vel bare være for dem som har den rette syndserkjennelse, og er lydige sjeler. Men jeg er bestandig så ulydig, har ikke en gang en virkelig alvorlig vilje og kjærlighet til det som er godt. Hvordan skal så jeg kunne ta til meg noe av dette?

Legg nå merke til ordlyden her! Han sier ikke: Jeg rakte mine hender ut til et lydige folk med den rette syndserkjennelsen. Men tvert imot dette: «.. til et ulydige og gjenstridige folk» (et ulydige folk som tar til motmæle).

Men hvordan skal vi oppfatte dette? Et slikt folk ble jo forkastet av Gud! Ja, hvis du bare fortsetter slik, og alltid blir gjenstridig og tar til motmæle, da er selvsagt du også ulydig. Men Herren, vår Gud, er likevel selv alltid den som han sier.

Spørsmålet var jo om Gud kan være nådig, når du er så ulydig! Hør nå godt etter, og glem aldri dette! Nåden i Guds hjerte er fri og totalt uavhengig av hvor godt eller dårlig du lykkes i din kristendom.

Han kom til Adam på selve syndefallets dag, og lot ham stå og høre evangeliet forkynt for første gang – når Adam var full av ondskap, og i sin bitterhet bare ville skyve hele skylden for fallet over på Gud selv. Likevel lot Gud sitt budskap fullt av nåde komme til ham.

Se på den fortapte sønnens far! Mens denne fortapte sønnen «fremdeles var langt borte», «sprang han imot ham og falt ham om halsen og kysset ham». Slik skildrer altså Kristus selv sitt hjertelag.

Bli du derimot alltid borte fra det himmelske landet, da blir du også for alltid borte fra Guds nåde og frelse. Men vår himmelske Fars hjerte er likevel alltid uforandret. Hans armer er fremdeles rakt ut mot deg – så lenge din nådetid varer, så lenge du ennå blir kalt! «Hele dagen rekker han sine hender ut til et ulydige og gjenstridige folk».

Men er det kommet så langt at du selv dømmes din ondskap og ulydighet, og gjerne vil kunne tro og være lydige mot Gud. Da kjenner du ennå naturens ulydighet i deg, og ser den viser seg i tanker, ord og gjerninger. Og alt dette tar du med deg fram for Jesu føtter og ber om hans nåde, om forlatelse og hjelp. Da er du i sannhet både søkt og funnet av din himmelske Far. For da er ulydigheten mot evangeliet brutt ned, og du er alt i Faderens fang.

Måtte vi aldri glemme hva denne teksten forkynner oss! At Gud står med sine hender rakt ut mot et ulydige folk. Så vil da også hvert eneste menneske, som selv dømmes sin ulydighet og inderlig ønsker å kunne både tro og lyde ham, bli mottatt av Gud med all hans kjærlighet og glede.